Din istoria atletismului sovietic

Pe cea mai scurtă distanță clasică (I)

100 metri. Probă cu o veche tradiție, nelipsită din nici un concurs de atletism, indiferent de caracterul și amploarea lui. Când atleții se pregătesc de start, ghemuindu-se în dreptul liniei de plecare, o liniște solemnă se așterne deasupra stadionului. Spectatorii sunt numai ochi, aproape că nu mai respiră, căci cursa aceasta atât de frumoasă și spectaculoasă e cea mai scurtă, n'ai timp să clipești în timpul ei.

In proba de 100 metri s'a atins cea mai mare viteză pe care a realizat-o un om: 10,2 sec. adică 35,280 km. pe oră. In atletismul feminin cursa aceasta se bucură deasemeni de o mare popularitate. Și aici recordul mondial (11,5 sec.) ne arată că viteza atinsă de o femee este de 31,320 km. pe oră. După cum vedem diferența nu este prea mare. Dacă, furați de pasiunea statisticii, am calcula cu cât ar întrece-o, de exemplu, Suhariev, recordmanul U.R.S.S. pe 100 m. plat (10,3 sec.) pe Nadia Hnâkina, recordmana feminină a probei (11,7 sec.) presupunând că ar alerga în aceeași cursă, am vedea că diferența între aceste două performanțe se cifrează doar la 12,04 metri. Acesta este handicapul maxim pe care Suhariev ar putea să-l dea Hnâkinei pentru a trece împreună linia de sosire. Cu condiția, desigur, ca ea... să nu stabilească un nou record în cursă.

Dar să lăsăm la o parte calculele. In actualul capitol din „Istoria atletismului sovietic" ne propunem să povestim evoluția recordului masculin al U.R.S.S. pe 100 m., urmând ca în cronica următoare să ne ocupăm și de cel feminin.

Recordul unional de 100 m. a fost îmbunătățit în decursul a trei decenii cu 0,9 sec., el ne mai fiind despărțit acum de recordul mondial decât de o zecime de secundă.

Analizând creșterea performanțelor record nu-i greu de văzut că au existat perioade întregi, dealungul cărora recordul rămânea neschimbat: din 1918 până în 1927, din 1929 până în 1940, din 1940 până în 1948. Ani de muncă și antrenament, de întreceri sportive se transformau încet în cifre, creșterea fiind reprezentată prin zecimi de secundă. Așa s'au născut recordurile.

Prima performanță înregistrată ca record unional a fost cea a lui Alfred Birzin (11,2 sec.), reușită în finala campionatului de atletism al orașului Moscova.

Cifra aceasta nu a putut fi doborîtă timp de 9 ani, iar viteziștii cei mai buni din acea perioadă, V. Kalina, B. Gromov, M. Podgaețki și I. Ordânski nu au reușit decât s'o egaleze în mai multe rânduri. De două ori au fost reușite rezultate superioare recordului țării, dar performanțele nu au îndeplinit condițiile cerute de o omologare. Astfel, la 11 Iulie 1924 Vasilii Kalina întrece, pe vitezistul finlandez Virta, reușind rezultatul de 11,0 sec. Aceeași performanță a repetat-o și Ivan Potanin, trei ani mai târziu. Dar abia în cadrul finalei campionatelor de atletism ale armatei, I. Potanin reușește să doboare recordul lui Birzin, câștigând cursa în 11,1 secunde.

Anul următor măestria viteziștilor sovietici crește simțitor. Dacă pentru acea zecime de secundă, smulsă recordului, au trebuit nu mai puțin de 9 ani, în 1928, într'un singur sezon, recordul e coborît cu 0,3 secunde.

La 13 Iunie, în cadrul tradiționalului match al orașelor (Moscova-Leningrad-Kiev), talentatul alergător Georghii Meerovici termină cursa de 100 m. în 11,0 secunde. Rezultate superioare recordului unional au mai fost reușite de Kozlov (10,9) și apoi de Meerovici (10,7) dar nici unul dintre ele nu a putut fi omologat.

Pasionant a decurs cursa de 100 m. în cadrul spartakiadei unionale din anul 1928. Incă din sferturile de finală, Mark Podgaețki și Timofei Cornienco aleargă sub record: 11,0. Apoi, în finală, Cornienco câștigă cursa cu timpul de 10,8, adică egal cu al învingătorului Jocurilor Olimpice din acel an. Podgaețki, clasat al doilea a avut rezultat egal cu Cornienco.

In anul următor, din întrecerea lui Cornienco cu Potanin, se naște un nou record al U.R.S.S. — 10,7 — reușit de Cornienco. Intre anii 1930—1940, o pleiadă întreagă de viteziști sovietici, Cornienco (1930), Luilico (1934), Golovkin (1936), Volicov (1936), reușesc să alerge 10,6 sec., dar abia în 1940, rezultatul lui Golovkin, stabilit în finala campionatului U.R.S.S., a îndeplinit toate condițiile omologării ca nou record.

Cursa desfășurată la 25 August pe stadionul „Dinamo" a fost deosebit de spectaculoasă. Golovkin a luat un start bun, a reușit să obțină dela primii metri viteza maximă și, menținând-o până la sfârșit, a trecut primul linia de sosire aducând un nou record: 10,6 secunde.

In anii de după război, pe firmamentul sprintului sovietic se impune din ce în ce mai mult talentatul alergător Nicolai Caraculov. Prima dată s'a auzit despre el în Iulie 1943, când întrecându-și în mod neașteptat profesorul, pe Victor Bulgânin, el a devenit campion al clubului „Dinamo" (Moscova), cu un bun record personal (11,2 sec.). O lună mai târziu, Caraculov aleargă pentru prima dată suta de metri mai repede ca 11 sec. (10,9), devenind campion al Moscovei, iar peste o lună — campion al țării.

In anul următor, Caraculov este un sportiv format, posesor al unei înalte măestrii. Intre anii 1944—1948, el egalează de 6 ori recordul lui Golovkin, Urmărind alergarea lui Caraculov se putea observa, că după ce mergea aproape jumătate din cursă în urma celorlalți concurenți, el țâșnea înainte, câștigând pe linia sosirii.

Dela concurs la concurs se putea întrevedea că noul record se apropie inevitabil. Și ceeace așteptau cu atâta nerăbdare sportivii s'a petrecut la 9 Iulie 1948 pe stadionul „Dinamo" din Moscova. Cu o lună înainte, Golovkin îl învinsese pe Caraculov. Acum, urma să aibă loc revanșa. In serii, atât Golovkin cât și Caraculov egalează recordul 10,6 secunde.

In finală au luat startul Caraculov, Golovkin, Coroev, Ponomarev, Dvoreancicov și Derevșcicov.

Pe primii 50 m. a condus ca deobicei Golovkin. Apoi, a țâșnit Caraculov. Cu 40 m. înaintea sosirii, cei doi alergători sunt umăr la umăr, apoi Caraculov câștigând centimetri după centimetri, termină cu un metru avans. El a stabilit un nou record al țării, cu performanța de 10,4 secunde.

Și Golovkin a alergat sub vechiul record, reușind 10,5 secunde.

In anii următori se ridică un număr considerabil de viteziști, în mijlocul cărora se remarcă în mod special Vl. Suhariev, elevul lui Caraculov, gruzinul Levan Șanadze, Ghenadii Dagman, Feodosii Golubev și alții. In anii 1950—1951, Suhariev egalează de mai multe ori recordul, pentru ca în toamna anului trecut, în cadrul campionatelor internaționale de atletism ale R.P.R. desfășurate pe „Stadionul Republicii" să reușească să-l doboare, cu splendida performanță de 10,3 sec. O victorie minunată la care au contribuit în egală măsură și Suhariev și antrenorul său Caraculov.

Peste 350.000 purtători ai insignei T. O. Z. în R. Cehoslovacă

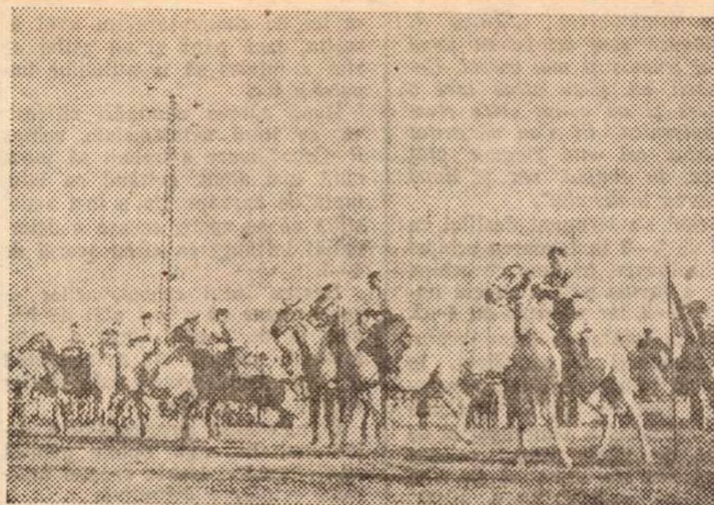
Biroul de Stat pentru Cultură Fizică și Sport a publicat la sfârșitul anului trecut o statistică în ceeace privește trecerea normelor complexului. In cursul anului 1951, numărul purtătorilor insignei T.O.Z. în regiunile cehe se ridică la 104.054, iar în Slovacia la 43.411.

Din regiunile cehe, cel mai mare număr de purtători l-a dat regiunea Ostrava — 12.390, apoi Brno — 11.756 și Gottwaldov — 10.406.

In anul 1949, numărul purtătorilor de insignă era de numai 19.438, în anul 1950 numărul lor a crescut la 123.729, iar în anul 1951 numărul a fost aproape dublat — 209.842.

Până la data de 1 Ianuarie 1952, în întreaga Republică Cehoslovacă numărul purtătorilor insignei T.O.Z. era de 353.009.

Desvoltarea sportului în satele din R. P. Ungară

Start! S'a dat plecarea în cursa de călărie organizată de membrii cooperativei agricole sătești din Szegled. Odată cu prosperitatea continuă a cooperativelor agricole, călăria devine unul din cele mai populare sporturi în satele Republicii Populare Ungare.

In Republica Populară Ungară cele mai multe dintre cooperativele agricole de producție au cercul lor sportiv. Faptul acesta este rezultatul creșterii și consolidării necontenite a cooperativelor de producție agricolă ale căror beneficii dau posibilitatea unei înzestrări tot mai complecte a colectivelor sportive.

Faptul că sportul a fost cunoscut și îndrăgit în cele mai îndepărtate sate ale Republicii se datorește în primul rând popularității complexului de stat „Gata pentru Muncă și Luptă" (MHK). In satele Republicii Populare Ungare o întreagă armată de tineri sportivi practică cele mai diferite discipline sportive, cum ar fi fotbalul, voleiul, atletismul, tenisul de masă etc.

Să facem o vizită la două cooperative de producție agricolă situate în două colțuri opuse ale Republicii. Să vedem cum se desfășoară aici activitatea sportivă.

★

Satul Nadudvar este situat în județul Hajdu-Bihar, la nord-estul țării. Cooperativa de producție agricolă „Stalin" are o activitate sportivă intensă. Membrii cercului sportiv practică fotbal, volei, șah, tenis de masă. Numărul sportivilor trece de 60. Cei mai mulți dintre ei au trecut cu succes probele complexului „Gata pentru Muncă și Luptă".

Tov. Palanki Istvan, responsabilul cercului sportiv, spune:

„Membrii cooperativei îndrăgesc mult sportul. In toamnă am avut în fiecare zi matchuri de volei și fotbal. Prin muncă voluntară am construit două terenuri de fotbal și mai multe terenuri de volei. In 1950, am avut o singură echipă de fotbal cu un efectiv de 20-25 sportivi. De atunci numărul lor s'a dublat. In serile de iarnă au loc întâlniri de șah în sala căminului cultural. Odată cu propășirea cooperativei, sportivii primesc un sprijin tot mai însemnat din partea conducerii. In 1951, am cheltuit 30.000 de forinți pentru nevoi sportive și culturale, iar după socotelile din anul trecut, în 1952, vom putea investi 40-50.000 de forinți pentru aceste scopuri".

Trebuie remarcat și faptul că sportivii sunt mereu în primele rânduri în întrecerile socialiste de producție.

★

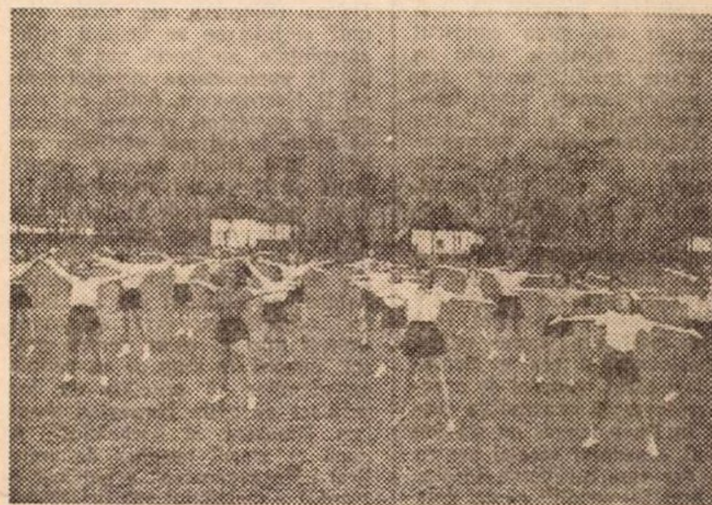
In sudul țării în plasa Mohacs se găsește satul Baborc. Inaintea eliberării țării de către glorioasele Armate Sovietice, în acest sat nimeni nu s'ar fi putut gândi măcar să practice sportul. După eliberare, tinerii din sat au format o echipă de fotbal. De curând, 156 de săteni au pus bazele cooperativei agricole de producție „Pacea". Echipa de fotbal a cooperativei a participat cu succes în campionatul de plasă.

Gospodăria de stat din apropiere are deasemenea mulți sportivi. Aceștia și-au dat seama că ar fi bine să ducă activitatea sportivă împreună cu cei dela cooperativă. Astfel, s'a format colectivul comun al celor două gospodării.

Conducătorul cercului, tov. Brachmann Ianos, care este totodată și președintele cooperativei agricole, declară:

„In 1950, au fost alocați numai 4000 de forinți pentru activitatea sportivă. In 1951, din venitul anului trecut, colectivul sportiv a primit un ajutor de 7000 forinți. Am cumpărat echipament atletic, jocuri de șah etc. Având în vedere creșterea neîncetată a venitului nostru, anul acesta sportivii vor primi un ajutor și mai mare.

In sătulețul nostru, 20 de săteni au trecut până acum probele complexului MHK. Acest număr se va dubla în curând căci tinerii din Baborc vor să arate că ei merită grija pe care o poartă partidul și guvernul nostru tineretului sătesc".

Localitatea Turkeve a primit pe merit titlul de „oraș al producției cooperatiste" In adevăr, nici un locuitor din Turkeve n'a rămas în afara unităților cooperatiste. Fotografia noastră înfățișează câteva muncitoare agricole dela cooperativa „Steaua Roșie", făcând gimnastică de înviorare înainte de începerea producției.

Sportul iugoslav de astăzi poartă pecetea „modului de viață american"

Poporul iugoslav opune o dârză rezistență acțiunilor criminale ale clicii fasciste dela Belgrad, care caută prin toate mijloacele să aservească Iugoslavia planurilor imperialiștilor americano-englezi. Față de nemulțumirea și protestul crescând al poporului, banda lui Tito încearcă să distragă atenția masselor dela probleme vitale, utilizând și sportul ca un mijloc de diversiune în acțiunea criminală pe care o duce.

Exemplul putredului sport capitalist este copiat cu fidelitate de către vătafii sportului iugoslav, care importă pe scară largă mult trâmbițatul „mod de viață american" cu toate urmările sale nefaste. Ei transformă manifestațiile sportive într'un izvor de senzații tari, folosindu-le pentru ațâțarea la șovinism și ură de rasă. Scandalurile și bătăile se succed fără întrerupere pe terenurile de sport ale Iugoslaviei și deși titoiștii afirmă că s'au luat măsuri „severe" împotriva acestor manifestări, tocmai ei sunt aceia care le provoacă. Un scandal imens a avut loc cu prilejul desfășurării întâlnirii de fotbal dintre echipele Haiduk din Split și Steaua Roșie din Belgrad. Bătaia a început pe teren, extinzându-se apoi și în tribune și s'a desfășurat sub privirile indulgente ale poliției titoiste. Tot cu bătaie s'a terminat matchul susținut de echipa Partizan din Belgrad într'unul din orașele de provincie.

„Modul de viață american" a pătruns în toate domeniile vieții sociale din Iugoslavia și nu a ocolit desigur nici sportul. Sportul iugoslav prezintă astăzi toate trăsăturile caracteristice ale sportului profesionist, fiind măcinat de efectele nefaste ale așa zisei „libere concurențe". Acest lucru este în special evident în fotbal. Vânzarea și cumpărarea jucătorilor se face pe scară largă. Cluburile mai bine finanțate acaparează diferite „vedete", pe care apoi încep să le negocieze. Aranjamentele și mita sunt lucruri obișnuite în sportul iugoslav de astăzi.

Conducătorii titoiști și burghezia finanțează câteva mari cluburi sportive, le asigură echipamentul necesar și acaparează pentru ele cele mai bune stadioane. Dar ei nu fac lucrul acesta din dragoste față de sport. Echipele în chestiune constitue întreprinderi comerciale, adevărate trusturi care înăbușe și înghit cluburile mici. Echipa Steaua Roșie din Belgrad a înființat în anul 1948 o casă de ajutor cu beneficii pentru echipă. In rândul acționarilor se numără foști moșieri și mari industriași care posedă averi fabuloase.

Incasările dela manifestațiile sportive nu reușesc însă să acopere cheltuielile cluburilor și, în goana după bani, echipele organizează serate dansante, loterii, tombole, concursuri cu pariuri. Cluburile mici și sărace nu pot rezista concurenței cluburilor mari, se îngroapă în datorii și ajung la faliment.

Massele largi populare sunt lipsite de bucuria de a face sport. Titoiștii folosesc sportul pentru a semăna în țară desbinarea și ura. Pe de altă parte, la conducerea cluburilor sunt impuși oamenii guvernului și U.D.B.-iștii.

Prin acest sistem de organizare, banda titoistă caută să strângă tineretul în cluburi semi-militarizate, să-l îndoape cu otrava șovinismului, iar prin diferite sisteme de pregătire premilitară și militară să-l transforme în carne de tun pusă la dispoziția imperialiștilor, în vederea planurilor războinice pe care aceștia le țes împotriva Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară.

In momentul de față, sportul iugoslav aparține bogătașilor, unui mic număr de privilegiați. Muncitorimea, sărăcită și extenuată din cauza muncilor grele, nu are dreptul de a se bucura de binefacerile sportului.

In Jugoslavia ca și peste hotare, în țările capitaliste, unde echipele titoiste pleacă în turneu, ele sunt subordonate mârșavului scop de subminare a cauzei păcii.

Dar adevărații sportivi iugoslavi, nu neguțătorii de sport și profitorii, ci tineretul conștient și oamenii muncii se conving zilnic că banda de criminali în frunte cu Tito duce și în sport aceeași politică anti-populară. Sportivii cinstiți iugoslavi opun putredului sport capitalist exemplul luminos al sportului sovietic și al celui din țările de democrație populară.

Sportivii cinstiți din Iugoslavia se unesc cu massele largi ale muncitorimii și luptă zi de zi pentru doborîrea clicii fasciste dela Belgrad, pentru reintegrarea Iugoslaviei în lagărul păcii și al socialismului.